

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22291/2024
22.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров, Весне Субић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца Градске Општине Стари Град, са седиштем у Београду, чији је законски заступник Градско правобранилаштво Београд, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Агоп Беланијан адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5487/22 од 21.03.2024. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5487/22 од 21.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5487/22 од 21.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 1667/2022 од 17.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде за коришћење туђе ствари плати износ од 752.590,00 динара са законском затезном каматом од 03.08.2018. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој плати на име трошкова парничног поступка износ од 109.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5487/22 од 21.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу чланова 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би

могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за исплату накнаде за коришћење туђе ствари у периоду од марта 2014. године закључно са новембром 2016. године, уз примену одговарајућих одредаба материјалног права, Закона о облигационим односима. Одлука у спору за исплату накнаде због коришћења туђе ствари заснива се на конкретно утврђеним чињеницама у сваком предмету, које чињенице се не могу оспоравати у ревизијском поступку. У конкретном случају утврђено је да тужена није користила предметни простор у спорном периоду јер се из истог иселила са свим лицима и стварима још 2010. године и о томе обавестила закупаоца, пре него што јој је отказан уговор о закупу 08.06.2011. године, и у локал се више није враћала. Зато у овом случају не постоји потреба за новим тумачењем права или уједначавањем судске праксе, нити потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Ревизија указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање али то није разлог због кога се може изјавити посебна ревизија. Ревизијом се указује и на битну повреду одредана парничног поступка што такође не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института предвиђена је искључиво на питања материјалног права, и може се дозволити ако је испуњен и један од прописаних разлога који оправдава њену изузетност, што овде није случај.

Због изнетог, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 03.08.2018. године, а вредност предмета спора побијеног дела од 752.590,00 динара не прелази прописану динарску противвредност за дозвољеност овог правног лека, због чега је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**